

Rok naděje

Letošní rok papež František vyhlásil Svatým rokem. V katolické církvi bývá zvykem vyhlašovat Svatý rok jednou za 25 let. Tento zvyk vychází z praxe Starého zákona, která vyzývala věřící židy, aby v rámci Milostivého léta odpustili křivdy a dluhy na nich spáchané a taktéž aby prosili o Boží milosrdenství.

Při příležitosti vyhlášení letošního Svatého roku vydal papež František bulu *Spes non confundit* (Naděje neklame), ve které povzbuzuje všechny věřící k oživení naděje i ke smíření s Bohem a se svými blízkými.

František v tomto listu vychází ze slov apoštola Pavla: „*Jestliže jsme ospravedlněni na základě víry, žijeme v pokoji s Bohem skrze našeho Pána Ježíše Krista. Skrze něho totiž máme vírou přístup k této milosti a pevně v ní stojíme. Naše chlouba je také v tom, že máme naději*

dosáhnout slávy u Boha. ... Naděje však neklame, protože Boží láska je nám vylita do srdce skrze Ducha Svatého, který nám byl dán“ (Řím 5,1- 2.5).

Co z toho vyplývá? Křesťanská naděje má hlubší základ než přirozený lidský optimismus. Toho ostatně v našem světě ubývá. Vnímáme nejistoty vyplývající ze změn v politice, z ekonomických problémů, z válečných konfliktů i ze zpochybňování

spojenectví a záruk, na něž jsme se doposud spoléhali.

Naděje věřícího člověka – podle Pavlových slov – vyrůstá z těchto postojů:

- Z vědomí toho, že jsme ospravedlněnými lidmi. S tím souvisí jistota, že hřích a zlo v nás, ale i v tomto světě nemají a nebudou mít poslední slovo. Jistota, že cílem naší životní cesty není pohodový život na tomto světě, ale setkání s naším Spasitelem.
- Naděje vyrůstá z „pokoje s Bohem“. A dodejme – též z „pokoje od Boha“. Ježíš říká: „Odkazuji vám pokoj, svůj pokoj vám dávám.“ Tato slova slyšíme při každé mši svaté. Vyprošujeme si Pánův pokoj. Snažme se být jeho šířiteli.
- Dostali jsme dar víry, máme „přístup k Boží milosti“. Nejsme ve světě sami, nejsme ztraceni. Bůh ví o svých dětech, o jejich trápeních,

nejistotách a obavách, stejně tak jako věděl o útlu svého lidu v Egyptě.

- Z vědomí, že „naděje neklame“. Mnoho lidí v našem okolí naději označuje za naivitu či nedostatečnou informovanost. My jsme ale zváni k tomu, abychom věřili Božímu slovu, které je moudřejší než jakýkoliv lidský názor. Nechme se znovu ubezpečit o tom, že naše naděje nebude zklamána.

Vraťme se ještě k listu papeže Františka. Kromě naděje v něm též naléhavě vyzývá k usmíření. A také k tomu, abychom měli starost o nejvíce zranitelné: o mladé lidi, o chudé a opuštěné.

František také vyzdvihuje význam upřímně prožité svátosti smíření: „*Svátost smíření nám zajišťuje, že Bůh maže naše hříchy. Připomíná nám to útěchyplná slova žalmu: ‚On odpouští všechny tvé viny, on léčí všechny tvé neduhy. On vykupuje tvůj život ze záhuby, on tě věnčí láskou a slitováním‘ (Žl 103). Svátost smíření není jen krásnou duchovní příležitostí, ale představuje rozhodný, zásadní a nepostradatelný krok na cestě víry každého z nás. Tehdy dovolujeme Pánu, aby zničil naše hříchy, uzdravil naše srdce, pozvedl nás a objal, aby nám dal poznat svou něžnou a soucitnou tvář.*

Opravdu neexistuje lepší způsob, jak poznávat Boha, než ten, že se s ním necháme smířit, že zakusíme jeho odpuštění. Nežříkejme se tedy zpovědi, ale objevme krásu této svátosti uzdravení a radosti, krásu odpuštění hříchů!

Budme vděční za naději, která má pevný základ ve víře v Krista, našeho Dobrého pastýře. Budme vděční za to, že nám Bůh vždy znovu otevírá svou milosrdnou náruč a své odpuštění. Budme též vděční za Boží slovo, jež vyzývá k cestě smíření s druhými lidmi. Poděkujme za to vše i při letošním slavení Velikonoc.

o. Petr

VELIKONOČNÍ

TEN KRÁSNÝ PŘÍBĚH

SE ZNOVU PRAVDOU STANE

O VELKÉ NOCI HO ZVONY ZVĚSTUJÍ TI.

VE CHVÍLI ZTIŠENÍ PAK POTKÁŠ NEČEKANÉ

BOŽÍ RUCE, PLNÉ LÁSKY,

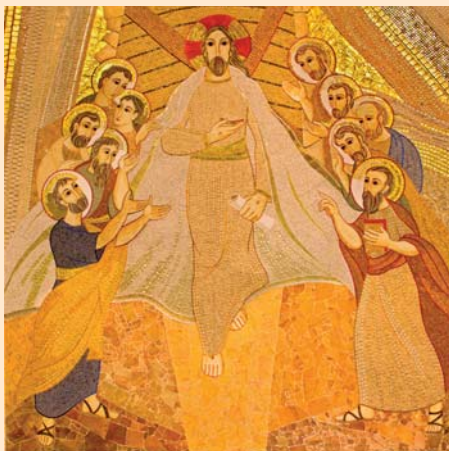
TĚ DO NÁRUČE CHYTÍ.

SEJMOU TÍHU Z TVÝCH RAMEN,

ZAPLAŠÍ OBAVU PLANOU,

ODVALÍ STRACHU KÁMEN

A SRDCE Z MRTVÝCH VSTANOU!

*Radost, pokoj srdce a odvahu k dobrému nejen o Velikonocích
přeje redakční rada*

PROŽILI JSME

Oslava výročí 200 let od vzniku Svatováclavského sboru a orchestru

V neděli 21. prosince 2024 se konala oslava výročí vzniku Svatováclavského sboru a orchestru. Jeho založení je spojováno s první zmínkou o zakoupení hudebních nástrojů v roce 1824. Jen pro srovnání, Česká filharmonie měla první koncert roku 1896.

Byla provedena mše J. J. Ryby „Hej Mistře“. K účinkování byli pozváni nejen současní, ale i bývalí členové sboru a orchestru. Řada z nich pozváni s radostí přijala. Další přišli na koncert

jako hosté. Kvůli nepříznivému počasí se koncert konal v kostele.

Kromě hudby a zpěvu zde pan Karel Bohun zmínil spoustu zajímavostí z historie sboru a orchestru, ale i kostela. Uvedl jména minulých i současných varhaníků a dirigentů. Často skloňováním zde bylo jméno učitele Pavla Janečka, kterého si většina pamatuje.

Slovo dostal i současný vedoucí sboru a orchestru Josef Salajka, dirigentka Lucie Škrháková a dlouholetý

člen sboru a sólista Vojtěch Račický.

Na koncertě nemohl dostat slovo každý, proto zde uvádíme pár reakcí některých členů:

Ve sboru zpívám už dlouho. Jsem vděčná, že můžu chválit Boha právě zpěvem. Ve sboru a orchestru je nás mnoho. Často někdo začne chodit, potom z různých důvodů přestane. Jsme různé, ale myslím, že se máme rádi a vzájemně se respektujeme. Spojuje nás víra. Jednou naše dirigent-

ka Lucie řekla: „Bůh si své dílo hlídá!“

členka sboru

V orchestru jsem začala hrát hned v 15 letech, když jsem ukončila základní školu. Nikdo se mě neptal, jestli chci nebo ne. Prostě půjdeš! Ani mě nenapadlo říct svůj názor, že se mně nechce. Byl to právě pan učitel Pavel Janeček, který byl nekompromisní. Často říkával: „Dostali jste hřivnu, tak ji nesmíte zakopat!“ a dále: „Kdo zpívá, dvakrát

sa modlí“. Často si na jeho přísnost vzpomenu a jsem moc ráda, že jsem svoji hudební hřivnu úplně nezapala, že se můžu modlit i hudbou. Děkuji moc Lucii za trpělivost.

Eva z orchestru

Do sboru jsem začala chodit hned po skončení základní školy. Musela jsem si udělat přestávku při studiu na vysoké škole a později při narození dětí. Vždy jsem se ráda vracela. Často přemýšlím o lidech,

kterí zpívali stejné skladby už dříve, dávno, kdo to byl, jaké měl starosti, proč si asi udělal v notách tuto poznámku, někdo je přepisoval ručně... Všichni věřili v Boha jako já.

dlouholetá členka sboru

Jménem Svatováclavského sboru a orchestru děkuji všem, kteří přišli na koncert jako účinkující i jako posluchači.

připravila
K. Košutková

Boží slovo na rok 2025

Na tento rok jsme si při společné adoraci 3. ledna vyprosili toto Boží slovo pro farnost:

**Milosrdenství chci,
a ne obět'.
(Mt 9,13b)**

Toto slovo, stejně jako mnoho dalších užitečných informací nejen z naší farnosti, naleznete také na našich farních internetových stránkách:

www.farnostdolnibojanovice.cz

P. Martínek

Sbírky v adventu a o Vánocích

Prodejem dětských výrobků se během 3. adventní neděle podařilo získat částku 40 372 Kč. Díky všem dětem za krásné výrobky, i dospělým, kteří přišli a výrobky si koupili.

Na děti do Indie se během doby vánoční vybralo 8 200 Kč. Díky za vaši štědrost.

V sobotu 4. ledna se v naší obci konal už 25. ročník Tříkrálové sbírky. Sběrka začala mší svatou za koledníky i dárce a pak jsme se přesunuli na Obecní úřad, kde následovalo dělení do skupinek (bylo jich celkem 21) a další nezbytné organizační věci. Po půl desáté se skupiny se svými vedoucími rozešly do všech domovů s přáním požehnaného roku a s prosbou o příspěvek pro potřebné. Výtěžek sbírky

činil 232 085 Kč. Poděkování patří všem organizátorům pod vedením Michala Purmenského, vedoucím skupinek z řad mládeže i dospělých, koledníkům a samozřejmě vám všem dárčům.

Do pokladničky bylo možné přispívat nadaci Betlém

nenarozeným, na účet nadace bylo odesláno 50 tisíc.

Dej a bude ti dáno. Jistě jsme už víckrát zažili, že tato věta platí. Díky Bohu, který bohatě odměňuje, i vám všem dárčům.

redakční rada

Co mně Exodus 90 vzal a dal

Letos jsem se poprvé zapojila do Exodu 90. Ano, trvalo to 😊. Vnitřní hlas, který mě k tomu zval, jsem nechtěla odmítnout. A taky jsem opravdu dostala pozvání od některé z žen, tak jak jsem to žádala. Řekla jsem „Bože, jestli do toho mám jít, ať mě někdo pozve do fraternity.“ Na druhý den jsem pozvání dostala.

Takže poprvé dělám Exodus 90. Je to fuška, ale krásná. Něčeho se zikáte, a mnohem víc dostáváte. Některé věci jako třeba tři jídla denně často pro velký hlad rozšířím na čtyři, abych mohla fungovat a nemusely mě děti křísit 😊. Ani studená sprcha není moje silná stránka. Naopak v disciplíně půst od televize a různých sítí, tam si vedu hodně dobře (už dřív jsem totiž opustila např. různé detektivky, po kterých jsem byla dost vystrašená). A taky jsem na oslavě objevila nealko víno, není to samozřejmě ono, ale „pit sa to dá“.

A co za to „trápení“ dostáváte? Tak například velkou radost ze společenství fraternity, když se každé pondělí scházíme a sdílíme, co nás oslovilo v textech o vyvedení Izraelitů z Egypta. Zís-

kala jsem skvělé kamarádky, které se za mě modlily, když mně bylo těžko, a které jsou mně oporou a inspirací. Naučila jsem se v tichu naslouchat Bohu, dávat mu prostor věrně každý den a zamilovala jsem si to. Dává mně to velký pokoj do srdce. A hlavně – tak jako Izraelité i já jsem byla vyvedena z otroctví, abych byla svobodná od toho, co mě svazovalo.

Požádala jsem holky z fraternity, aby napsaly, co dal letošní Exodus 90 jim:

Mně dal letošní Exodus 90 mimo jiné krásné společenství děvčat, kde se spojujeme v modlitbě, kde se vzájemně obohacujeme tím, co vnímáme v Božím slově, je to rozmanité a je to velké povzbuzení.

Exodus 90 je pro mě velkou posilou v překonávání překážek všedního života, naplňuje mě pokojem. Děkuju za lidi, které tu mám, věřím, že mně je Bůh poslal do cesty.

Exodus 90 dělám třetím rokem. Přestože je letos skupinka personálně hodně obměněná, od začátku se v ní cítím „jako doma“

a čas strávený setkáním fraternity mi nechybí. Naopak, vždy mne velmi povzbudí.

Letos se více zaměřuju na předepsané texty a rozjímání o nich. Nečekala jsem, kolik nových myšlenek a rad znovu v textu společně najdeme. Co mi z rozjímání nad biblickým textem i pomocnými úvahami vyplývá, je to, že Bůh je nekonečně milosrdný, chce nás mít ve své blízkosti a dělá vše pro to, aby nás stále dokola zachraňoval ze spárů zla. Protože nás miluje.

Setkání fraternity (skupinky) mě učí, že:

- jsme každý úplně jiný, originální
 - jsme stvořeni jeden pro druhého,
 - že mít přátele je dar od Boha,
 - že snaha přijmout různé názory a snažit se pochopit toho druhého, kterého mi Pán posílá, je velké požehnání.
- Když tu různost přijme nebo se o to alespoň snažíme, získáme nová přátelství, nadhled, sdílení radostí i starostí, podporu v těžkém období, povzbuzení v nejistotách, rady pro duchovní život v praxi...*

a z toho všeho logicky vyplývající OSOBNÍ POKOJ.

Než jsem poprvé začala dělat Exodus 90, měla jsem pocit zvlažnění své víry, i když jsem chodila téměř každý den na mši sv. A pak jsem byla jakoby nějakou vnitřní silou pobízena, abych se zapojila do Exodu 90. I letos jsem se těšila, protože mně hodně dává - společenství lidí, lepší porozumění Starému zákonu, prohloubení vztahu k Bohu a sílu vzdát se špatných návyků.

Pokouším se do Exodu 90 zapojit již potřetí. Je to letos v něčem snazší, ale dodržovat všechna pravidla lehce se mi opravdu nedaří. V letošním roce jsem v krás-

né fraternitě obdivuhodných zralých žen a máme trochu obroušené rohy pravidel. Každý den necvičím ani si nedávám studenou sprchu, ale neupadám kvůli tomu do „depresí“, jak strašně denně selhávám. Určitě je správné, že jsou pevně nastavena kritéria, ale neúčastnit se Exodu 90 pouze z důvodu, že ne vždy zvládnou vše na 100 %, by bylo škoda. Exodus 90 mi má pomoci jít cestou ke svobodě, zbavit se závislostí mimo jiné na konzumní společnosti a posunout mě ve víře dál. Ano, to chci. A každý člen fraternity mě dokáže obohatit. Poslouchat druhé, jejich postřehy, jejich pocity nad čtenými texty, jejich životní svědectví. Jsme jednotliví-

mi údy Kristova těla a tvoříme jeden celek. Je krásné modlit se ve společenství s jinými za druhé a vyprošovat milosrdenství, je darem vnímat sílu modlitby.

Pro mě je to super cesta, někdy obtížná, "ale co nic nestojí, za nic nestojí". Vede mě k osvobození od spoutanosti těla, ducha a duše. Dává mně nové schopnosti, sílu a vylepšuje porozumění tomu, jaký je Bůh. Exodus mě vede k hlubší jednotě s ním.

A malá poznámka na závěr už jen pro ženy – v klidu teď obleču sukni, kterou jsem s lítostí odložila dozadu do skříně s tím, že její čas skončil 😊.

A. Tlachová

Jedním slovem vděčnost Kurz charismatické obnovy u nás

Po třech letech se v naší farnosti konal Kurz charismatické obnovy. První setkání proběhlo 25. ledna. Přihlásilo se téměř 50 účastníků, od mladých studentů až po dospělé ve zralém rodičovském i prarodičovském věku. Všichni byli rozděleni do šesti skupinek, kde se s nimi setkávalo 13 vedoucích.

Průběh setkávání byl tradiční a vyzkoušený. Nejdříve proběhla přednáška našeho stárnoucího kněze proložená četnými svědectvími. Po ní se všichni rozešli do skupinek, kde mohli společně sdílet své dojmy z textů Pisma určených na každý den. Každé setkání bylo obohacující a přínosné, pro

mnohé to byla první zkušenost, kdy mluvili o své víře před cizími lidmi.

Celý tento kurz bude zakončen na začátku května při slavnostním rozeslání.

Někteří z účastníků se podělili o to, co jim obnova dala – není toho málo, posuďte sami:

O charismatické obnově jsem slyšela několikrát z úst různých účastníků jako o zkušenosti, které určitě nebudu litovat. Tentokrát jsem cítila, že je správný čas, kdy této možnosti využít a „charismu“ absolvovat. Zpočátku se u mě objevila i různá „ale“ proč nejlépe... Všechny mé námitky byly však zamítnuty (nejen otcem Petrem 😊, ale i mnou samotnou). A tak můj program na desítku sobot byl jasný – setkávat se s dalšími účastníky ke společnému zamyšlení, rozjímání, modlitbě, sdílení, s cílem, a také výsledkem, prohloubit si vztah k Duchu svatému a k četbě Písma. Součástí obnovy byly i dvě přímluvné modlitby, tedy modlitby, při kterých se nad námi přimlouvali druzí. Konkrétně to byla modlitba za uzdravení a modlitba za

vylití darů Ducha svatého. Obě tyto modlitby pro mě byly velmi silným zážitkem, jelikož jsem při nich skutečně pocítila přítomnost Ducha svatého. Při modlitbě za uzdravení, když mě v mém vnitřním rozrušení zničehonic (no ono to tak „zničehonic“ asi nebylo 😊 naplnil naprostý pokoj a při modlitbě za vylití, když mi Duch svatý prostřednictvím úst modlitebníka vyslal jasnou message (=zprávu). 😊 A tak se závěrem přidávám ke slovům zmíněných na začátku – je to zkušenost, které nebudete litovat.

LH

Přínos charismatické duchovní obnovy: Bůh si nás volá, hledá a stojí o nás. Odpouští a uzdravuje, když se něco nepodaří. Pomáhá nám hledat, co je jeho vůle, a dává nám vše, co potřebujeme, abychom ji mohli plnit. Vědomí, že to tak podobně cítí mnoho dalších lidí a že je dobré se nadále potkávat, vzájemně si pomáhat a podporovat se...

Petra

Kurz charismatické obnovy pro mě byl v určitých věcech velkou neznámou. Rozhodl jsem se pro něj hned po biřmování s touhou ještě více rozhořet plamínek víry ve svém srdci a šel jsem do toho s velkým očekáváním. Opět ve mně probudil motivaci číst Písmo a hledat v něm mnohem víc než doposud. Každodenní texty jsou mi častokrát velkou oporou. Nejsilnějším okamžikem, a to zcela jistě nejen pro mě, byla modlitba za vylití darů Ducha svatého. Jeho působení v našich životech mě snad nikdy nepřestane překvapovat. 😊

Kryštof

A ještě malé svědectví jedné z vedoucích skupinek:

Když se mě otec Petr zeptal, jestli bych se nechtěla zapojit do kurzu charismatické obnovy jako vedoucí, rezolutně jsem odmítla. Účast přislíbil už můj muž a já si nedovedla představit, že po několik sobotních

večerů budou doma chybět oba rodiče. Náš stárnoucí kněz byl však neodbytný a já si uvědomila, že to je ta duchovní vzpruha, kterou tolik potřebuji.

Sice jsem měla pocit, že se mezi ostatní nehodím.

Všichni takoví zkušenější charismatici a já obyčejná žena z lidu... Přesto jsem moc vděčná, že jsem nabídku přijala. Mohla jsem tak poznat spoustu skvělých lidí, našla si konečně čas na pravidelné chvíle s Písmem a zakusila zase sílu působení Ducha svatého. A navíc jsem si uvědomila, že naše děti jsou už úplně samostatné. 😊

Opět se potvrdilo, že Bůh se o své dílo stará.

K.

Pojďte ke mně všichni

Letošní postní obnova proběhla ve dnech 21. a 22. března. Vedl ji náš rodák o. Josef Cyril Komosný.

V pátek byla první část zaměřena na ZLO A HŘÍCH, zejména na bolesti a sváry v našich rodinách. Na příběhu Josefa a jeho bratrů, kteří mu záviděli, že ho má jejich otec radši, nám přiblížil, že zlý chce narušovat celistvost našich rodin, rozdělovat nás. Hřích začíná obvykle u něčeho malého, např. nějaké špatné myšlenky. Jde o to poznat a přiznat, že je u nás něco špatného, což je důležitý první krok.

Druhá část měla název MÁME ZDROJ, KAM SE MŮŽEME VRÁTIT. Doba postní je veliký čas milosti a připomíná, že boj proti hříchu není ztracený. Víme, že Bůh je zdrojem milosti. Paprsek naděje může zasáhnout i tu největší tmu našeho života. Vždyť nepochopitelná

je trpělivost milujícího Boha, který hledá člověka – MNE. Sílu vždy najdeme v Bohu. Jemu nejde o počet mých pádů, jde o to, jestli já chci vstát a znovu jít za ním. Máme jeho velký příslib: „Pojďte ke mně všichni, kdo se lopotíte, a já vás občerstvím.“ On na nás čeká teď a denně.

Sobotní kázeň o. Cyril zaměřil na evangelium, které právě na tu sobotu připadalo, na PŘÍBĚH MAR- NOTRATNÉHO SYNA. Už mockrát jsme ho slyšeli, ale

asi se nikdy neomrzí slyšet o milujícím otci, který s láskou vyhlíží ztraceného syna. Ten toho sice hodně pokazil, ale šel do sebe a udělal první krok – uvědomil si svoji chybu a vykročil směrem k otci. Nikdy není pozdě na návrat.

Poslední část o. Cyril věnoval SVÁTOSTI SMÍŘENÍ a zdůraznil několikrát, jak je důležité neodkládat zpověď, jak potřebné je přijmout Boží odpuštění a milost do dalších dní. Bůh na nás čeká, a tak jako milosrdný otec nám nic z naší minulosti nevyčítá. Dobře se připravme na velikonoční zpověď, napišme si to, co chceme vyznat, a odevzdejme Bohu všecko to, co vlečeme.

Bůh mocně působí v tomto světě. Nebojme se. Vždyť tam, kde se rozmnožilo zlo, se ještě v daleko větší míře rozmnožila milost.

připravila B. Bílíková
a A. Tlachová

Quo vadis

V sobotu 29. března a také následující dvě soboty jsme mohli zhlédnout známou hru Henryka Sienkiewicze Quo vadis v podání našich ochotníků. Byl to krásný, mimořádný zážitek. Jak jsme se dověděli od režisérky Markéty Malaníkové, tato hra měla premiéru v Bojanovicích v roce 1947, kdy ji místní ochotníci nacvičili pod vedením Michala Komosného. Tentokrát se toho ujala jeho vnučka a spousta našich skvělých herců. Díky vám, že jsme se mohli přenést do dob prvních křesťanů, prožít nejen krásný milostný příběh, ale také vidět jejich víru, odvahu a věrnost Kristu, pro kterého mnozí z nich položili svůj život. Více k tomu napíšeme v příštím čísle Cesty.

redakční rada

SVĚDECTVÍ

V tomto čísle přinášíme svědectví těch, kteří prošli letošním Kurzem charismatické obnovy

ZÁCHRANA VZTAHU

Charismatická obnova mi toho dala mnoho, opravdu nad míru toho, co si zasloužím a věřím, že tento pocit si z ní odnesl úplně každý, kdo ji absolvoval.

Naučila mě ovšem i jedné, dost často opomíjené, ale za mě neskutečně důležité a mocné věci, a tou je střelná modlitba. Právě o ní bych se chtěl zmínit v tomto svědectví.

Věřím, že když máte k víře a k Bohu opravdu blízko, stáváte se daleko důležitějším terčem pro toho zlého, a často tak prožíváte těžší duchovní boje. Jedním z příkladů můžou být nehezké myšlenky nebo pochybnosti, které opravdu mohou zničit téměř cokoliv, třeba i nádherný vztah.

Při jednom večerním rozhovoru, který jsem vedl s mojí úžasnou přítelkyní, se právě k něčemu takovému začalo schylovat a já zůstal v pozici, kdy na moji odpovědi závisela možná celá naše budoucnost. V tu chvíli jsem se nezmohl na víc než na kratičkou střel-

nou modlitbu, která zněla asi nějak takto: „Bože, já vážně nevím, co říct, tak mi prosím porad.“

V ten moment, kdy jsem se odhodlal něco říct, jsem věděl, že ta slova nebyla z mojí hlavy. Tím jsem si jistý! A čírou „náhodou“ to byla odpověď, která v mojí přítelkyni vzbudila obrovskou jistotu. Věřím, že v ten moment Bůh opravdu zachránil náš úžasný vztah a stačila k tomu malá špetka víry, že nám na naše modlitby odpovídá a dost často tím nejkreativnějším způsobem.

Matouš Burian

NELITUJU, ŽE JSEM SE PŘIHLÁSILA

Když jsem se dozvěděla o možnosti zúčastnit se charismatické obnovy, přiznám se, že jsem nejprve trochu váhala, jestli do toho jít. Přece jenom tato setkání zabírají větší množství času a já jsem byla ze všech stran obklopená školními i pracovními povinnostmi. Nevěděla jsem, jestli to budu stíhat a jestli je to opravdu pro mě. Teď, když jsme skoro u konce těchto setkání, musím říct, že rozhodnutí zúčastnit se rozhodně nelituji. Už teď totiž vím, že mi tento seminář dal hodně dobrého do života.

Díky „charismě“ jsem si například vybudovala návyk každodenního čtení Božího slova a také poznala partu skvělých lidí.

Na sobotní setkání jsem se začala opravdu těšit. Byly to chvíle, kdy jsem mohla načerpat, inspirovat se a často se i od srdce zasmát. Spousta vtipných momentů vznikla spontánně, ať už při přednáškách nebo během sdílení svědectví. Zároveň to byl ale čas naplňný hlubokými příběhy a otevřeným sdílením.

Během celé obnovy vznikla řada svědectví, třeba při modlitbách za uzdravení, při generální zpovědi nebo při modlitbě za vylití Ducha svatého. A silné okamžiky přicházely také v běžném životě mezi sobotami. Také tyhle zážitky nás dokázaly povzbudit a utvrdit v tom, že Bůh opravdu jedná.

Jsem moc vděčná, že jsem mohla být součástí něčeho takového. Velké díky patří všem, kdo se na vedení obnovy podíleli, a zvlášť otci Petrovi, který nás celým seminářem provázel s velkým nasazením. Těším se ovoce, které si z této obnovy poneseme dál do našich životů.

H.H.

Ještě jedno silné svědectví, je od papeže Františka, který byl téměř měsíc hospitalizovaný se zápalom plic.

DEFINICE NEMOCNICE

Zdi nemocnic vyslechly více upřímných modliteb než mnohé kostely. Viděly opravdovější polibky než v letištních terminálech. V nemocnici vidíte, jak homofoba zachrání lékař, který je gay. Jak lékař z vysoké společnosti zachrání život bezdomovci. Jak se na jednotce intenzivní péče židovský lékař stará o rasistu. Tisíce manželů si v naději na uzdravení odpustí své chyby. Policista a vězeň sdílejí stejný pokoj a dostávají stejnou péči. Bohatý pacient čeká na transplantaci jater orgánem od chudého dárce.

Jsou to právě tyto chvíle, kdy nemocnice ošetřuje rány lidí, kdy se vesmíry prolínají s Božím záměrem. A právě v tomto spojení osudů si uvědomujeme, že sami nejsme ničím.

Nejčastěji se absolutní pravda o lidech ukáže až

ve chvílích bolesti nebo tváří v tvář hrozbě definitivní ztráty. Nemocnice je místem, kde si lidé sundávají masky a ukazují se takoví, jací skutečně jsou. Možná nás samé to překvapí, kolik je tam místa pro lásku, pro milosrdenství.

Tento život rychle pomine, proto se nehádejte s lidmi, nestěžujte si příliš, nebudte zatrpklí, nežijte v konfliktu se svým partnerem, partnerkou. Netrpte kvůli účtům. Nezapomínejte se posledek uklidem domu.

Mějte úctu k sobě i k ostatním. Jděte svou cestou a nechte ostatní jít jejich. Nekritizujte a nesuďte. Více milujte, více odpouštějte, více objímejte, žijte intenzivněji a zbytek ponechte v rukou Stvořitele. Žehnám vám k tomu ze srdce a děkuji, že jste se za mě modlili.

Modlitební společenství

Představujeme zatím nejmladší modlitební společenství, které jistě dlouho nejmladší nebude, protože po skončení letošního kurzu obnovy snad vzniknou další.

SPOLEČENSTVÍ 24

Naše modlitební společenství je nyní v naší farnosti asi nejmladší, protože vzniklo teprve v loňském roce, a to po Kurzu charismatické obnovy ve Svatobořicích – Mistríně.

Jezdila nás parta nadšenců, kteří se přihlásili k pomoci s vedením skupinek lidí, kteří se rozhodli proměnit svůj dosavadní život a zažít působení Ducha svatého ve svém každodenním životě.

Řada z nás šla do této služby s obrovským nadšením, ale i s lehkým mrazením, protože jsme vedení skupin absolvovali poprvé. Byli jsme moc vděční za ty, kdo už byli v této službě vícekrát, rádi jsme se nechali obohacovat jejich zkušenostmi.

V průběhu cest, zvláště zpět domů, nás debaty natolik pohlcovaly, že se nám z auta vůbec nechtělo. Bylo jasné, že nejde nepokračovat, a tak jsme se po skončení kurzu dohodli, že vytvoříme modlitební společenství, samozřejmě ne v autě. 😊

Poslání toho našeho společenství se nijak neliší od ostatních.

Chválíme a děkujeme, prosíme a přimlouváme se, rozjímáme nad Písmem a necháváme se vést Božím slovem.

I když se scházíme jednou za 14 dnů v prostorách fary, využíváme fenomén dnešní doby, Whatsapp. Vytvořily jsme si skupinu, do které máme téměř všechny přístup. Můžeme tak rychleji reagovat třeba na nějakou

naléhavou prosbu o modlitbu za někoho, nebo za něco, pošleme si zajímavý odkaz na přednášku nebo se jen upozorníme na postřeh, co nás ten den oslovilo v Božím slově a co nás třeba ten den čeká těžkého. Spolu se tak vzájemně podporujeme v růstu ve víře.

Jsme spolu moc rády a jsme vděčné Duchu svatému, že nás dal dohromady.

členka společenství 24

Večer chval 10. ledna 2025

Hudba jako srdcová záležitost a služba Bohu

V tomto vydání Cesty se v rubrice Lidé z naší farnosti vracíme k našim varhaníkům. Ke „služebně nejmladším“ patří SEBASTIAN ESTERKA.

Narodil se v roce 2001. V současné době studuje bohemistiku, historii a učitelskou způsobilost v rámci navazujícího magisterského studia na Filozofické fakultě Univerzity Palackého v Olomouci.

Absolvoval hru na klavír na ZUŠ Hodonín a hru na trubku a varhany na ZUŠ Dolní Bojanovice. V současnosti se aktivně věnuje už jen hře na varhany během liturgie. Důležitými mentorkami mu byly učitelky Světlana Přibilová a Michaela Esterková, které ho do hry na varhany zasvětily a předaly mu řadu cenných rad.

Ve volném čase rád čte, naplňuje ho aktivity související s duchovním životem. Během dvou posledních cyklů příprav k biřmování byl jedním z vedoucích. Pravidelně se zapojuje příspěvky o mariánských poutních místech do farní Cesty. Pokud mu zbývá čas, má rád procházky.

Jak ho hudebně ovlivnili rodiče, jak se připravuje na hraní při mši, co by si rád na varhany zahrál a na jaké

příhody v souvislosti s hraním rád vzpomíná? Čtete v rozhovoru.

Tvoji rodiče jsou oba hudebně nadaní a lásku k hudbě předávají i svým žákům v hudební škole. Od kolika let se hudbě věnuješ ty a na co jsi hrál jako dítě?

Když jsem byl ve druhé třídě, začal jsem se učit hře na klavír u paní učitelky Jitky Maradové na ZUŠ Hodonín. O pár let později jsem začal hrát na trubku, a to na základě svého přání. Chtěl jsem hrát na stejný hudební nástroj jako tatínek, který mi vždy byl a stále je velkým vzorem, stejně jako maminka. On sám mě také hře na trubku učil. Po nástupu na gymnázium jsem vyměnil klavír za varhany. Nejprve mě učila paní učitelka Světlana Přibilová a posléze Michaela Esterková. Na trubku jsem však hrál i nadále. Když jsem začal studovat na vysoké škole, neměl jsem už vzhledem k množství studijních povinností čas věnovat se oběma

hudebním nástrojům, a tak jsem zůstal jen u varhan. Trubka už je pro mě spíše sezónní záležitostí. Vracím se k ní pouze o Vánocích, abych mohl s rodiči potěšit koledou naše blízké nebo alespoň zahrát doma u vánočního stromčku.

Museli tě rodiče do hudby nutit?

Moji rodiče mě nikdy nenutili dělat něco, co by mě nenaplnovalo. Chtěli mi poskytnout alespoň základní hudební vzdělání, a tak mě dali na výuku klavíru. Jakým směrem se však budu ubírat, nechali čistě na mě. Vždy jim šlo o to, abych se ve svém životě věnoval tomu, co mě bude bavit. Jelikož máme hudbu v rodině, vždy mně byla blížká, přestože jsem se jí nechtěl věnovat profesionálně. Když jsem byl malý, snil jsem o tom, že jednou budu hrát v tatínkově kapele. Postupem času se však ukázalo, že mám jiné priority. Hudba je pro mě ale stále srdcovou záležitostí.

Tvoji doménou varhany nebyly. Kdo poprvé přišel s nápadem, abys hrál v kostele?

S nápadem, zda bych nechtěl hrát na varhany, přišla moje maminka. Právě na její podnět jsem se začal věnovat této činnosti. Jsem jí za to moc vděčný, protože je pro mě velmi naplňující vykonávat tuto službu. Neumím si představit, že bych se toho měl vzdát.

Bylo těžké se hraní na varhany přizpůsobit?

Jelikož jsem měl základy klavírního vzdělání, nezačínal jsem se učit na varhany od nuly. Přesto to nebylo jednoduché. Varhany jsou právem označovány za královský nástroj. Jsou mnohem komplexnější než klavír a mají velké množství funkcí. Je v nich vlastně ukryt celý orchestr. Já sám jsem pouze amatérský hráč a nemám varhany ještě zdaleka úplně ovládnuté. Mám se toho ještě hodně co učit.

Měl jsi poprvé trému?

Když jsem hrál poprvé v kostele, bylo to na svátostním požehnání, moje tréma byla obrovská. Vzpomínám si, jak se mi strachem třásly nohy. Čím delší dobu jsem však hrál, tím více se nervozita umenšovala. Určitou trému mám však vždy, ale to je přirozené. Souvisí to se zodpovědností za to, abych předvedl důstojný výkon k oslavě Boží. Míra trémy se pak samozřejmě liší podle toho, jestli hraji požehnání, nedělní mši, nebo jen ordinarium a žalm na páteční kytarové mši.

Pamatuješ si na nějakou zvláštní nebo vtipnou událost v souvislosti s hraním v kostele?

Se svolením pana Vojtěcha Račického bych si

dovolil zmínit jednu úsměvnou příhodu. Jednou v období pandemie koronaviru, kdy se nesmělo při bohoslužbách hromadně zpívat, přišel pan Račický na požehnání a nabídl mi, že bude sólově zpívat do mikrofonu, aby byl průběh požehnání slavnostnější. Řekl jsem mu, že na závěr bude jedna píseň z dodatku ke kancionálu, malého zpěvníčku určeného specificky pro naši farnost. Když se už blížil konec pobožnosti a otec Petr šel udělovat požehnání vystavenou Nejsvětější svátostí, prohlásil najednou pan Račický: „Kde je zpěvníček?“ Ač už do konce nezbývalo moc času, na hledání zpěvníčku to bylo pořád dost. Vstal jsem proto od varhan, abych panu Račickému pomohl v pátrání po ztracené knize. Když zpozoroval nastalý zmatek pan varhaník František Benk, který byl také přítomen na kúru, nabídl i on pomocnou ruku. Naštěstí se zpěvníček podařilo najít ještě předtím, než otec Petr vrátil monstranci do svatostánku, a závěrečná píseň tak mohla zaznít i se zpěvem.

Rád bych se zmínil ještě o jedné příhodě, jež se odehrála také na požehnání. Jednalo se o slavnostní

požehnání, jehož součástí bylo i Te Deum (chvalozpěv Bože, chválíme Tebe). Tento chvalozpěv se hrává pouze při významných příležitostech, jako je Boží hod vánoční, Nový rok, Boží hod velikonoční, vítání poutníků ze Žarošic či hodová neděle. Zrovna tehdy však z nějakého důvodu vícekrát vypadla elektřina a stalo se to naneštěstí i během chvalozpěvu. Využil jsem ještě vzduch, který zůstal ve varhanních píšťálách. Ten ale po pár taktech vyprchal a varhany úplně ztichly. Poté elektřina opět naskočila, a zbytek požehnání tak mohl proběhnout standardně. Mrzelo mě však, že došlo k výpadku přímo během slavnostního Te Deum, které se znovu hrálo až za několik měsíců. I takové věci se stávají.

Máš oblíbený hudební žánr, který rád posloucháš?

Mám rád spíše starší populární hudbu 2. poloviny 20. století. Velmi se mi líbí hudební tvorba Karla Svobody, zejména písně, jejichž interpretem je Karel Gott. Ten je jedním z mých nejoblíbenějších zpěváků, kterého s rodiči posloucháme v autě vždy, když jedeme v létě na dovolenou.

Mám rád také švédskou hudební skupinu ABBA. Nemohu ale opomenout ani dechovou hudbu, s kterou jsem vyrůstal od malička. Když jsem byl malý, mnohokrát jsem jel s Bojany na jejich koncert. Kromě toho mám rád i vážnou hudbu, kterou si rád poslechnu, když je příležitost.

Jakým způsobem se připravuješ na hraní při mši? Máš nějaké speciální rituály nebo postupy?

Nemám žádné speciální rituály. Na každou mši se ale musím připravovat. V dřívější době jsem cvičil více. V současnosti mám však několik písni nastřádáných v zásobě, což pro mě představuje velkou pomoc. Vzhledem k množství studijních povinností už nemám tak moc času na cvičení, a tak často čerpám z repertoáru již obehnaných písní. Postupně se pak snažím tento repertoár stále více rozšiřovat. Neznamená to ovšem, že když hrají nějakou píseň, kterou jsem hrál již vícekrát v minulosti, nemusím se připravovat. Vždy si ji musím zopakovat. Zvláště sezónní písně, které dlouhou dobu nehrají (např. vánoční), je třeba si osvěžit a znovu „dostát do

prstů“. Celou svou přípravu pak završuji v kostele, když přede mší poprosím Ducha svatého, aby hrál skrze mne, protože to bude ke cti a chvále Boží.

Existuje skladba nebo píseň, kterou bys rád zahrál v kostele, ale zatím k tomu nebyla příležitost?

Byl bych moc rád, kdybych mohl v závěru některé mše svaté zahrát nějaký varhanní koncert, například od Johanna Sebastiana Bacha. Jsem však pouze amatérský hráč a nedosahuji zdaleka takové úrovně, abych zvládl tak technicky náročná díla. To bych musel mnohem více a pravidelněji cvičit.

Která je tvá nejoblíbenější píseň z kancionálu?

Nejraději mám mariánské písně, které mne oslovují jak jímavými melodiemi, tak nádhernými texty.

V rámci Cesty spolupracuješ s redakční radou na přípravě seriálu o poutních místech. Bavi tě tato práce?

Psaní o mariánských poutních místech mě baví. Je to téma, které je mi blízké, protože propojuje víru

s historií, která je jedním z oborů, jež studuji. Kromě toho se mi líbí barokní zbožnost, pro níž je právě mariánská úcta a s ní spojené zakládání poutních míst typické.

Kolik času zabere příprava materiálu pro jedno z poutních míst?

To je individuální. Někdy je k dispozici více a někdy méně materiálu. Nemám však zatím ještě příliš co srovnávat. Zatím jsem se věnoval pouze třem poutním místům, pokud nepočítám díl v tomto čísle Cesty. Dosud nejbohatší materiálovou základnu jsem ale měl v případě Žarošic, kde jsem vycházel z webových stránek obce a farnosti, z knihy Žarošice z roku 2022 a ze staré monografie Ždánsko z roku 1930 od Jakuba Vrbase, která mi byla největším přínosem, protože v ní je Žarošicím a specificky dějinám poutního místa věnována velká pozornost. U ostatních dvou poutních míst jsem se opíral o internetové zdroje. Jen u Bohosudova jsem vycházel ještě z prospektu, který mi přinesl pan Josef Turek ze své návštěvy v litoměřické diecézi.

Nejednou se mi stalo, že jsem narazil na protichůdné

faktografické informace. V takovém případě jsem se snažil porovnávat vícero dostupných zdrojů a dopátrat se, které tvrzení je pravdivé, což byl ovšem dosti zdrcující element.

Máš nějaký oblíbený citát z Bible?

Mám rád několik citátů z Bible. K mým nejoblíbenějším však patří úryvek z Janova evangelia: „To je mé přikázání, abyste se milovali navzájem, jako jsem já miloval vás.“ (J 15, 12). Myslím si, že v této jedné jednoduché větě je obsažena samotná podstata našeho poslání na tomto světě. Jestliže pocházíme z Boha, pocházíme z lásky, protože Bůh sám je láska, a proto máme i my jakožto Boží děti mít v sobě lásku a šířit ji kolem sebe.

Co ti služba pro farnost dává?

Služba pro kostel mě naplňuje radostí. Moc mě těší, že mohu svým hraním v kostele oslavovat Pána, a tak mu alespoň nepatrně oplácet vše, co pro mě dělá. Co se týče psaní pro farní časopis, jsem moc rád, že mohu svým spolufarníkům předávat vědomosti a zároveň se sám vzdělávat.

Chtěl bys na závěr něco vzkázat?

Před několika týdny jsem v kalendáři s poselstvími otce Vojtěcha Kodeta viděl nádhernou větu: „I kdyby nám už zbývala jen schopnost mít rád, jsme velice bohatí.“ Učme se proto postupně čím dál více růst v lásce a nechme ji postupovat vším, co děláme, protože každá činnost, i ta sebemenší, je u Boha veliká, je-li naplněna láskou. Stačí jen, když budeme milovat a můžeme měnit svět.

Děkujeme Sebastianovi, že si udělal čas na odpovědi a podělil se s námi o svůj příběh, hudební cestu i pohled na viru a službu farnosti. Jeho osobitý přístup, pokora a radost z hudby i duchovního života jsou obdivuhodné a inspirativní. Přejeme mu mnoho úspěchů nejen ve studiu, ale i při dalších hudebních a farních aktivitách. Ať ho jeho nadšení, láska k hudbě a Boží požehnání i nadále provází!

připravila
A. Červenková

Myšlenka se zrodila v Praze

Každý z nás jednou vylétne z hnízda a vydává se na různé životní cesty, přesto mnozí z nás zůstávají po celý svůj život spjati s místem, kde se jejich životní etapa začala – s rodištěm. A nejen to má i otec Cyril Josef Komosný. Kapucín, který se kvůli poslušnosti, kterou slíbil, musí stěhovat z místa na místo dle potřeb řádu. Přesto se vždy rád vrací domů, do své milované dědiny, a to nejen osobně, ale často i ve svých myšlenkách. Jedna krásná myšlenka se zrodila i na jeho předchozím působišti v Praze. Každý, kdo otce Cyrila zná, ví, že je milovníkem tradic a historie. A má rád, když se tyto věci ctí. Už jako malý kluk, když se hrával „na panáčka“ 😊, běhal od křížku ke křížku a dělal procesy do polí a má tedy vřelý vztah ke křížům a kapličkám, které lemuji naše polní cesty.

Před nějakým časem byl jeden z křížů přestěhován (jedná se o kříž v poli při cestě z Dolních Bojanovic do Josefova po levé straně – tzv. Maršálkův kříž). Na místo původního kříže byl dán alespoň symbolický kříž ze starých trubek. Otec

Cyrl se nám svěřil při jedné z návštěv u něho v Praze, že by si moc přál, aby na tomto místě mohl stát znovu pěkný kříž, jak tomu bylo do nedávna. I mému muži se tato myšlenka zalíbila a během několika dní, poté, co jsme se vrátili z Prahy, poslal otci Cyrilovi návrh nového kříže. Ztvárnění Krista na kříži bylo schváleno, a tak se manžel pustil do práce. Za nějaký čas nám v dílně stál železný kříž, který

bylo potřeba zkompletovat a ošetřit barvou, aby odolal všem nástrahám počasí. O tuto práci se postaral můj bratr, který byl tehdy s námi v Praze u otce Cyrila a znal jeho přání.

Kristus na kříži – vzkříšení. Při pohledu na kříž vidíme Krista, který byl ukřižován. Tělo však na kříži již není a skrze kříž prochází světlo, což je symbolem Kristova vzkříšení. Na žádost otce Cyrila není kříž umístěn kolmo k silnici mezi Dolní Bojanovice a Josefov. Kříž je otočen směrem do dědiny, abychom tak stále byli pod jeho milujícím dohledem a světlo naděje, které skrze kříž přichází, se dotýkalo celé naší farnosti.

Ráda bych poděkovala otci Cyrilovi za krásnou myšlenku obnovit kříž a držet se tradice. Františku Blahovi a Radimovi Bílkovi za zhotovení kříže. Pracovníkům obce za vybudování nového základu a obci a farnosti za schválení. Požehnání kříže se uskuteční při některém průvodu do polí.

Petra Blahová

SLOVO PRO DUŠI

Vyznání mamince

Druhou květnovou neděli slavíme Den matek. Víme, jak moc jsou maminky pro náš život důležité. A přece jejich službu rodině bereme často tak automaticky. Přejeme jim, aby se nikdy necítily opuštěné, protože nejsou, Bůh dobře ví, kolik toho pro druhé dělají. A víme to i my, i když jim často zapomínáme poděkovat.

Nebudu ti malovat obrázek z lásky, jak to dělají moje malé děti mně, ale napíšu ti to, co jsem ti nikdy nedokázala říct.

Mám tě moc ráda a chci ti poděkovat za všechny roky starostí, co jsi se mnou měla.

Děkuji za pochopení a útěchu ve chvílích, které se mi zdály těžké, děkuji za víru, kterou jsi mně předala.

Jsem vděčná i za rady, které se mi dřív nezdály tak cenné.

Děkuji Bohu za to, že tě stvořil a že jsi právě moje maminka, ta jediná a nenahraditelná!

NEJEN PRO STARÉ A NEMOCNÉ

Kříž přijatý a odmítnutý

Když mluvíme o kříži a jeho nesení, připomeňme si obraz Kalvárie. Ježíš tehdy netrpěl sám, vedle něj byli ukřižováni ještě dva další lidé.

Po jeho levé ruce stál kříž se zločincem, který se odmítal kát. Krev vykoupení skrápěla zem vedle něho, jediná prosba o smilování ho mohla spasit, ale on raději volil hněv vůči Bohu. To je jedna z reakcí na kříž.

V knize Krev beránkova popisuje autor Peter de Vries příběh muže Bena Wanderhopa a jeho dcery Carol. Tento tatínek zápasí o život své dcery, která má leukémii.

Carol se ocitne v nemocnici a otec z nemocnice rovnou míří do kostela, kde prosí o její zdraví. Hned poté se do nemocnice vrátí a zjistí, že je jeho dcera na

tom mnohem lépe. Je radostí bez sebe, protože věří, že Bůh vyslyšel jeho prosby. Druhý den se ale Carol nakazí infekcí a zemře. Ben má dojem, že si z něho Bůh vystřelil. Ten den měla dcera narozeniny a on jí nesl dort. Spěchal pak do kostela a ve vzteku hodil tento dort do tváře ukřižovaného Krista. Potom se zhroutil s pocitem, že ho Bůh zradil.

Po čase se vrátil do kostela znovu. Stále ho svírala bolest. Přesto už se dokázal zadívat na kříž jinak než před tím. Najednou vnímal velikost Ježíšovy bolesti i lásky. Lásky vůči němu, lásky vůči Carol. Uvědomil si, že je Bůh nezdral a neopustil. Začal vnímat, že je Ježíš přítomný i v jeho bolesti. A především, že skrze svůj kříž otevřel jeho milované dceři cestu do plnosti života, pokoje a radosti.

Obrovskou cenu má kříž přijatý. Vzpomeňte na osud lotra po Ježíšově pravici. Kříž měl na lotra očistný účinek a vedl ho k uznání vlastní hříšnosti a pochopení, že potřebuje milost. Díky jediné prosbě o slitování došel spásy.

A potom je tu kříž uprostřed, Ježíšův kříž, který je jedinečný, protože přináší spásu a uzdravení. Výjimečnost tohoto kříže nám může přiblížit i tato událost:

Jeden chlapec chodil soustavně pozdě ze školy. Otec si tedy chlapce zavolaal, pořádně mu vynadal a s vážnou tváří mu oznámil, že bude-li se to ještě opakovat, nechá ho pouze o chlebu a vodě. Varování však nebylo nic platné, hned další den se kluk vrátil zase pozdě. Když nastal čas jídla, chlapec zjistil, že rodiče svou hrozbu mysleli vážně. Zatímco ostatní

dostali plné talíře, před ním se ocitla sklenice vody a křátek suchého chleba. Tatínek chvíli počkal a potom mlčky vyměnil svůj talíř za talíř svého syna. Ten pak už nikdy nezapomněl na to, jak kdysi táta vzal na svá bedra trest, který měl postihnout jeho. Když po letech vzpomínal, řekl: „Celý život jsem věděl, jaký je Bůh, podle toho, co tenkrát udělal můj táta.“

o. Petr Havlát

Starověká legenda vypráví: jakýsi člověk neustále naříkal, že má těžký kříž. Všichni jsou na tom lépe, jen on má kříž nejtěžší. Bůh se nad ním ustrnul a zavedl jej do velké místnosti, kde byly postaveny všechny kříže lidí na světě, a řekl: „Můžeš si místo svého kříže vybrat nějaký lehčí.“

Ten člověk začal prohlížet všechny kříže. Padl mu do oka malinký křížek, ale když jej chtěl zvednout, nedokázal to. „Tehle je moc těžký,“ řekl a hledal dál. Hned vedle byl tenký kříž, ale když si ho vzal na ramena, cítil, že hrany má ostré jak břitva. Hned kříž postavil na místo.

A tak to šlo dál. Každý kříž měl něco nepříjemného: jeden byl příliš velký, jiný příliš těžký, jiný příliš ostrý, jiný příliš dlouhý. Žádný se mu nelíbil. Až zpozoroval v koutě stát kříž, který se mu zamlouval. Nebyl ani příliš velký, ani příliš těžký, ani příliš ostrý.

„Ten si vezmu!“ řekl a hodil si kříž na rameno. Když se podíval pozorněji, zjistil, že je to ten kříž, který nesl doposud.

*připravila
M. Červenková*

Řeholní život v České republice Kongregace misionářů oblátů Panny Marie neposkvrněné (obláti)

Milí přátelé,
dnes si představíme další řeholní řád, a to Kongregaci misionářů oblátů Panny Marie Neposkvrněné (OMI – Oblates Mariae Immaculatae)

1. Vznik a rozvoj

Mladý šlechtic Evžen de Mazenod (1782-1861) prožíval velké duševní utrpení nad žalostným duchovním stavem ve Francii, která právě prošla revolucí a napoleonskou dobou. Tato období v církvi zanechala bolestné rány. P. Evžen de Mazenod shromažďuje kolem sebe stejně smýšlející kněze, kteří cítí odpovědnost za obnovu katolické církve a nápravu morálního stavu lidí. V roce 1816 tak vzniká kongregace, jejíž členové si vzali za úkol šířit Kristovo radostné poselství mezi těmi, kteří po zvratech doby zůstali bez pastýřů. 17. února 1826 papež Lev XII. potvrzuje pravidla a stanovy Misionářů oblátů Panny Marie Neposkvrněné. V roce 1832 se zakladatel oblátů stává světicím biskupem a roku 1837 sídelním biskupem jihofrancouzského

přístavního města Marseille. Svatořečen byl 3. prosince 1995 v Římě. Dnes obláti působí v 68 zemích světa. První misionáři byli posláni již v roce 1845 na Srí Lanku, do Jižní Ameriky a Kanady. Do českých zemí obláti přišli v roce 1911 z Německa; působili hlavně na území Sudet, kde byl nedostatek německy mluvících kněží. Obláti se usadili ve Varnsdorfu, Břežanech, v roce 1924 se ujali farnosti Svatého Kříže v Újezdu, pak působili též v Teplé u Třebenic, v Chebu a ve Staré Vodě u Olomouce. V Kájově u Českého Krumlova založili juniorát a noviciát. V Ústi nad Labem jim byl svěřen klášterní kostel sv. Vojtěcha a poslední Misionář oblátů Panny Marie založil v Brně v roce 1940. V roce 1945 museli německy mluvící obláti opustit tehdejší Československo a v roce 1950 byli rozpuštěni studenti a novicové. V Kájově

pracoval vynikající oblát Jan Straka, který tam zemřel po velkých útrapách roku 1970. Obláti se do České republiky vrátili až po roce 1990.

2. Organizační struktura

Generální dům řádu je v Římě. Tam sídlí generální představený se svými asistenty pro jednotlivé kontinenty. Řeholní oblátské domy jsou organizovány do provincií. Obláti v České republice jsou součástí Středoevropské provincie, jejíž provinciál sídlí v Mohuči (Mainz, Německo).

3. Charakteristika

Posláním Kongregace misionářů oblátů Panny Marie Neposkvrněné (OMI) je především šíření evangelia v zahraničních misích mimo jiné prostřednictvím lidových misí, práce s mládeží, služby imigrantům, sociálně

osamoceným a také působením ve farní duchovní správě. Obláti – kněží i bratři – vynikají a jsou ve světě známi zejména lidovými misemi a prací s mládeží. Papež Pius XI. je nazýval „specialisty pro obtížné misie“. Slovo „oblát“ znamená zasvěcený, obětovaný. Oblát by měl být zapálen touhou po svatosti a láskou ke Kristu a jeho církvi, měl by být stravován horlivostí pro spásu lidí. Měl by mít silné vědomí Boží důstojnosti v každém člověku. Jeho ideálem je evangelizovat za doprovodu Panny Marie. Vzorem pro řádové stanovy a pravidla se zakladateli staly zvláště stanovy svatého Alfonse z Liguori (zakladatele redemptoristů).

4. Činnost

V České republice působí obláti na mariánském poutním místě v Táboře-Klokotech, odkud mimo jiné organizují pomoc zahraničním misím. Svou službu nově rozvíjejí také v plzeňské diecézi (Manětín, Plasy), kde vedle duchovní správy působí mezi studenty, pořádají exercicie a zabývají se pastoračními službami.

5. Řeholní oděv

Obláti mají oděv jako diecézní kněží země, kde

působí (černá, v tropických misích bílá klerika). Odlišuje je jen misijní kříž za pasem, který každý oblát obdrží při skládání věčných slibů.

6. Přijímání nových členů a formace

Případný zájemce je nejprve ve svém rozlišování doprovázen v místě, kde žije. Tomuto procesu může pomoci i poznávací pobyt

v oblátské komunitě. Následuje prenoviciát, který je přípravou na roční noviciát. Po něm následuje období skládání časných slibů ukončené složením slibů věčných podle běžné kanonické praxe. Obláti nazývají toto definitivní zasvěcení oblací. Její součástí jsou klasické řeholní sliby čistoty, chudoby a poslušnosti a specifický čtvrtý slib setrvání v kongregaci až do smrti.

7. Kontaktní údaje

V současné době mají obláti v naší zemi 3 řeholní domy:

Kongregace Misionářů Oblátů Panny Marie Neposkvrněné, Plasy
Dům Tábor-Klokoty
Dům Dolní Bělá

Více o řádu se dozvíte na www.oblati.cz.

zpracováno na základě knihy Řeholní život v českých zemích

Petr Martínek

MARIÁNSKÁ POUTNÍ MÍSTA V ČESKÉ REPUBLICE

Poutní místo Panny Marie Pomocné (Mariahilf)

Poutní místo Mariahilf se nachází u města Zlaté Hory (dříve zvaného Zuckmantel) v Jeseníkách. Přestože současná podoba tohoto místa pochází z 90. let minulého století, jeho kořeny sahají mnohem hlouběji. Historie Mariahilf se začíná psát na konci třicetileté války.

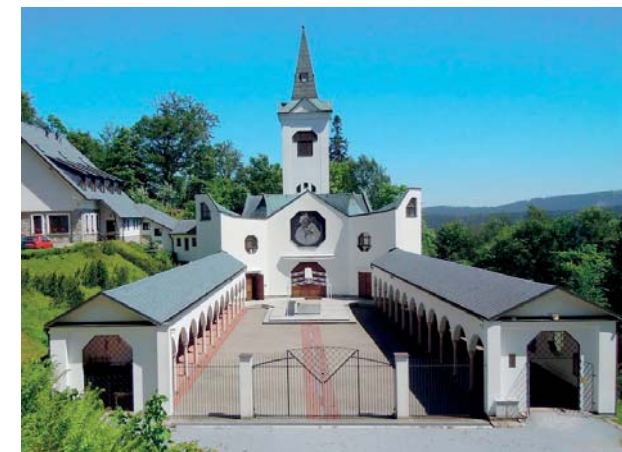
Porod v úkrytu

Dle pověsti vpadla roku 1647 na území Zlatých Hor švédská vojska. Někteří z obyvatel města se ze strachu rozutekli do okolních lesů, kde si hledali úkryt. Mezi nimi byla také manželka zlatohorského řezníka Anna Tannheiserová, která byla právě těhotná. Ta se uchýlila pod vysokou skálu na místě zvaném Boží dar. Zde na ni však přišly porodní bolesti. Zoufalá žena se v této strastiplné chvíli obrátila k Bohu a Matce Boží a prosila o pomoc. Její volání bylo vyslyšeno. Anna Tannheiserová porodila dne 18. července 1647 na tomto odlehlém místě zdravého syna Martina. Martin Tannheiser kráčel ve šlépějích svého

otce a vyučil se řezníkem. Ve své dospělosti odešel do světa a usadil se v polském městě Prudník kousek za hranicemi, kde se stal natolik váženým, že byl zvolen městským radním. Zde také dne 3. srpna 1714 zemřel. Ještě před svou smrtí však pověřil svou dceru Dorotu Weissovou, aby nechala namalovat u prudnického malíře Simona Schwarzera obraz Panny Marie s malým Ježíšem a umístila jej na Boží dar. Tak se také stalo a roku 1718 byl obraz zavěšen na jedli v místě Tannheiserova narození.

Zázračný obraz

Již následujícího roku, tedy roku 1719, zde měl jistý Samuel Richter, obyvatel Zlatých Hor, zvláštní zjevení. Když procházel kolem jedle s obrazem Panny Marie, začalo z obrazu vyzařovat světlo a vystoupila z něj postava, která se za Richterem dívala. Tato událost začala přitahovat pozornost věřících a brzy sem začalo proudit mnoho poutníků ze širokého okolí, kteří zde uctívali Pannu Marii. Počet poutníků se pak ještě zvýšil poté, co zde došlo k několika zázračným uzdravením.

Posvátnost tohoto místa byla umocněna v letech 1743–1744, kdy zde nechal zlatohorský farní úřad na vlastní náklady postavit dřevěnou kapli, do níž byl uctíván obraz Panny Marie přenesen. Stále přibývajících případy zázračných uzdravení daly podnět k tomu, že biskupství ve Vratislavi, pod něž zlatohorské panství spadalo, ustavilo církevní komisi, jež měla tato uzdravení prozkoumat. Šetření probíhalo mezi léty 1744–1754 a podařilo se prokázat, že minimálně v pěti vyšetřovaných případech se skutečně jednalo o nadpřirozená uzdravení. Tato zpráva církevní komise umožnila, aby byl obraz Madony prohlášen za milostný. Již jako milostný byl obraz roku 1754 také přenesen do farního kostela Nanebevzetí Panny Marie ve Zlatých Horách, kde se nachází dodnes.

Boj o existenci

Pod vlivem josefínských reforem byla nařízením z roku 1786 kaple Panny Marie Pomocné zrušena a spolu s ní i tamní domek zde působícího kněze. O tři roky později nařídil Krajský úřad v Opavě zlatohorskému hospodářskému úřadu, aby byl za účelem dražby proveden cenový odhad kaple

a inventarizace jejího vnitřního vybavení. Tento neblahý úřední zásah měl ovšem na obyvatele Zlatohorska také velký ekonomický dopad. Jejich příjmy totiž velkou měrou závisely právě na návštěvnosti poutního místa. Proto se roku 1797 obrátil zlatohorský hospodářský úřad s podporou vratislavského biskupství na císaře Františka I. s žádostí o zachování kaple. Žádosti však nebylo vyhověno. Namísto toho bylo vydáno nařízení Krajského úřadu v Opavě, aby byla kaple zbourána. Tomu se ale zlatohorští odmítli podřídit, a to i přesto, že krajský úřad stanovoval stále nové lhůty k provedení demolice a s každou novou lhůtou zvyšoval také pokuty za nesplnění příkazu. Když se stále nic nedělo, hrozil dokonce vojenským zásahem. V zlatohorském panství nicméně nebyla jediná obec, jejíž obyvatelé by byli ochotni podílet se na tomto díle zkázy. Jak se spor s krajským úřadem dále vyvíjel, není známo. Původní kaple ale nakonec stejně zanikla – byla spálena. Bližší podrobnosti neznáme. Pravděpodobně to však bylo v době, kdy již na poutním místě stála nová dřevěná kaple, kterou nechal nejspíše roku 1811 postavit kní-

žecí lesmistr Franz Hannich. Do ní byl namalován obraz Madony, který dodnes zdobí hlavní oltář současného poutního kostela.

Nová tvář poutního místa

Velká obroda poutního místa se započala roku 1830, kdy převzal zlatohorskou farnost ThDr. Philipp Dittrich. Ten dřevěnou kapli zrenovoval a získal od biskupské konsistoře povolení, aby v ní opět mohly být slouženy bohoslužby. Uvédomoval si však její nedostačující velikost a potřebu nového kostela, který by byl zděný. Svůj plán začal pater Dittrich realizovat roku 1834, kdy byl položen základní kámen nového chrámu. Stavba trvala dlouhých sedm let. Úsilí a námaha však přinesly své ovoce a dne 8. září 1841 byl nový kostel slavnostně zasvěcen Panně Marii Pomocné. Poutní areál byl pak postupně čím dál více zvelebován. Velkou zásluhu na tom měl zejména pater Vincenc Brauner, který nechal zbudovat křížovou cestu vedoucí od Zlatých Hor lesem až k Maria Hilf. Kromě toho také například z kultivoval posvátnou studánku.

Interiér kostela

Vymazání z povrchu zemského

S nastolením komunistické diktatury nastalo v dějinách poutního místa skutečné období temna. V roce 1955 bylo zakázáno konání poutí a bohoslužeb. Důvodem měla být žádost Ředitelství Rudného průzkumu o uzavření oblasti kvůli provádění důlní činnosti. Žádná taková žádost však podána nebyla. Velmi rychle se ukázalo, že zákaz pohybu platí pouze pro věřící, kteří by chtěli přijít uctít Matku Boží. Jinak se mohl po okolních lesích pohybovat v podstatě kdokoli a zejména vandalové, jejichž cílem byl právě poutní chrám, který postupně ničili. Nelze zpochybňovat, že vandalismus na Maria Hilf byl organizován, a to s cílem poničit chrám natolik, aby mohl být vydán příkaz k jeho likvidaci.

Materiál z rozbitého kostela, kapliček nebo schodů byl pak využit ke stavbě autobusové zastávky pod poutním místem. Jiskra naděje na obnovu zničeného místa svítila v době uvolněných poměrů osmašedesátého roku. Tehdejší správce Maria Hilf P. Metoděj Nečas začal okamžitě s rekonstrukcí chrámu. Období normalizace však veškerým snahám učinilo přítrž. Všechny práce byly zastaveny a byl vydán příkaz, aby bylo místo vyklizeno a připraveno k likvidaci. Na této katovské práci se ovšem nechtěl podílet nikdo z místních, a proto muselo být povoláno komando až z Brna. Dne 24. listopadu 1973 byl celý areál poutního místa odstřelen a srovnán se zemí. Vše, co svědčilo o zázracích spjatých s tímto místem (děkovné dopisy, množství berlí, obvazů atd.),

bylo buldozery zahrabáno do země. Pouze posvátná studánka zůstala stát bez újmy.

Znovuzrození

Již počátkem roku 1990 byl ustaven přípravný výbor na obnovu poutního místa, který byl ke dni 21. května 1991 zaregistrován Ministerstvem vnitra jako *Sdružení pro obnovu poutního místa Panna Maria Pomocná u Zlatých Hor*. Tím byla oficiálně zahájena obnova poutního areálu. Úprava terénu a přípravné práce trvaly až do roku 1993. Samotná stavba kostela započala v srpnu 1993, když na slavnostní mši v rámci Hlavní pouti požehnal arcibiskup Jan Graubner stavbě nového chrámu. Ta byla dokončena již roku 1994 a 23. září 1995 byl nový kostel slavnostně vysvěcen. Následujícího roku pokračovaly práce na poutním domě. V roce 1997 pak byly dostavěny ambity, venkovní oltář a na věž byly zavěšeny čtyři zvony. Vyvrcholení hlavních prací představoval rok 1998, kdy byl také jmenován první rektor poutního místa, P. Stanislav Lekavý (rodák z Josefova). Život na Maria Hilf začal opět naplno.

Sebastian Esterka

Cesta domů

Skutečná láska se nikdy nevyčerpá, a když se obrátíš k té pravé studni, bude tím štědrejší, čím více z ní budeš pít. (Antoine de Saint-Exupéry)

Bylo nebylo, žili byli (každý literární znalec pochopí, jaký příběh chci vyprávět) dva lidé, kteří se velmi milovali a rozhodli se vzít.

Muž ve své ženě viděl to nejkrásnější a nejjemnější stvoření, které kdy žilo na této zemi, a žena ve svém muži viděla toho nejúžasnějšího a nejkrásnějšího chlapa pod sluncem. Do manželství, jak už to bývá, vstupovali s velkými nadějemi a velkým očekáváním.

Každé ráno, než manžel odešel do práce, se zastavil, aby se důkladně rozloučil a svou ženu políbil. Ona mu pak z okna mávala celou dobu, než jeho vůz zmizel v zatáčce. Teprve pak odešla od okna. Večer kontrolovala příjezdovou cestu každé dvě minuty, aby nepropásla okamžik, kdy její milovaný muž přijede domů.

Uběhla nějaká doba a ráno začalo probíhat jinak. Manžel si ani nesedl k snídani, ve stoje do sebe nalil šálek kávy a zmizel ve dveřích. Stávalo se, že ona ani nevstala z postele. Když se vrátil, pracovala často na něčem v domě. Překvapeně zvedla hlavu a řekla: „Ty už jsi doma? Za chvíli to dodělám a pustím se do večere.“

To nebyl konec manželství, ale konec líbánek. Uběhly další měsíce, možná roky, a jednoho večera se manželka věnovala doma šití. Podvědomě cítila, že brzy by mělo nastat něco, co ji vyruší z práce. Ale nenastalo. Odložila šití stranou a začala vařit večeri. Ale manžel stále nikde. Po delší době

si sedla sama ke stolu a snědla to, co uvařila. Hlavou se jí honily všemožné obavy a v jidle se dlouho jen tak nimrala. Později s pláčem usnula na gauči v obývacím pokoji, protože ten večer on nepřišel domů vůbec.

Následující večer se objevil ve dveřích jako vždy a ona na něj hned udeřila: „Kde jsi byl?“

Podíval se na ni zaraženě: „Co myslíš? Přece jsi nečekala, že se budu vracet domů každý večer? To je nejměšnější věc, kterou jsem kdy slyšel. Existují tisíce manželství, ve kterých si každý žije svůj život. Takže to, že se sem tam nevrátím domů, není nic divného. Nebudme v našem vztahu tak rigidní. Včera se mi prostě nechtělo vracet se domů. Měl jsem důležitější věci na práci. Mám toho prostě moc. A většinu noci se domů vracím, ne? To ti nestačí?“

„Ne, nestačí,“ řekla v slzách.

„Podívej se,“ vysvětloval dál již méně útočně, „naše manželství tihne k tomu, že se budu vracet domů. To, že občas chci strávit noc se svými přáteli, tě nijak neohrožuje. Myslím, že je to i pro náš vztah zdravější. Aspoň neupadneme brzy do rutiny. Díky tomu náš vztah zažije nové vzrušení.“

Pokud vás zajímá, jak tahle pohádka skončila, věřte, že ne tím, že by žili šťastně až do smrti.

z knihy Moderní podobanství

Zápis z jednání Farní rady (konalo se dne 18. 2.)

- 1) Proběhla injekce zdi farní budovy, která do budoucna zabráni pronikání vlhkosti.
- 2) Byla projednána rekonstrukce klubovny na farní zahradě – byly položeny nové odpady, instalována nová elektroinstalace, topení a přívod vody, proběhla výměna oken i dveří – v současné době klubovna již vymalována, položena nová podlaha, bude provedena montáž kuchyňské linky.
- 3) V návrhu je též izolace stropu klubovny (již byla provedena).
- 4) V rámci rekonstrukce klubovny byla uskutečněna i výměna odpadů na WC v areálu farní zahrady.
- 5) Farská ulička – ve spolupráci s obcí právě probíhá kompletní provedení kanalizace, zabudování tzv. chráničky na vedení kabelu internetu, zpevňování přilehlých zdí; povrch bude tvořen kamennými kostkami.
- 6) Po důkladnější kontrole bylo farní radou rozhodnuto přistoupit k celkové výměně povrchu farního hřiště. FR též prodiskutovala nabídku různých povrchů a rozhodla se zvolit variantu, která se osvědčila v předchozích letech. Provedení je naplánováno na prázdniny.
- 7) Po třech letech proběhne v naší farnosti Noc kostelů (letos to bude 23. května). FR diskutovala o programu Noci kostelů.
- 8) Mládež naší farnosti se letos spolu s o. Petrem zúčastní dubnového setkání s papežem a svatořečení bl. Carla Acutise, kterým vyvrcholí jubileum teenagerů v Římě.
- 9) V neděli 22. 6. proběhne v naší farnosti Farní den.
- 10) V rámci oslavy Božského Srdce (29. června) proběhne v naší farnosti primiční mše svatá Viktora Pařížka, který přijme kněžské svěcení 21. června v Brně.
- 11) Ve spolupráci s obcí bude potřeba provést revizi všech vzrostlých stromů v areálu kostela a farní budovy.
- 12) Na WC v kostele budou zakoupeny zásobníky na papírové ručníky.

zapsala Marcela Červenková

Z kroniky našich pradědečků

V poslední době prochází budova fary úpravami a přestavbami. Díky archivu Ludvíka Bílíka se nám dostal do rukou materiál, který shrnuje vzpomínky pamětníků na okolnosti výstavby fary v poválečném období.

Stavba nové farní budovy v Dolních Bojanovicích je příběhem obětavosti, spolupráce a odhodlání místních obyvatel. Válečné škody a politické změny přinesly značné překážky, avšak společné úsilí umožnilo realizaci této významné stavby, která dodnes slouží jako symbol vytrvalosti a víry.

Čerpáme ze vzpomínek stavitele Josefa Červenky (zázpis z února 1996):

Původní fara byla postavena pravděpodobně současně s kostelem. Byl to volně stojící objekt, který byl směrem od kostela přízemní, od hlavní silnice jednopatrový, což bylo dáno rozdílnou výškou terénu v okolí kostela. V přízemní části, od hlavní silnice, byly sklepní místnosti.

Vlivem válečných událostí došlo k poškození budovy. Byly narušeny nosné konstrukce a stavba vykazovala nebezpečné trhliny. Proto bylo rozhodnuto o jejím zbourání. Na obnovu fary byl přislíben příspěvek od státu z fondu válečných škod.

Budova byla zbourána na jaře roku 1947. Všechny práce byly vykonány nezištně – brigádnicky. Objekt byl rozebírán ručně, bez mechanizace. Rumoviště bylo odváženo koňskými potahy a bylo složeno do „kupy“

pod zříceninami v blízkosti kapličky sv. Jana.

Návrh na stavbu nové farní budovy vypracoval architekt Klement Madlík z Brna, který byl současně autorem přístavby kostela, kterou minil farář Pořízek realizovat později. Tento projekt byl pro potřeby realizace stavby velmi skromný a tvořily ho tři menší výkresy. Ve výběrovém řízení byl vybrán jako dodavatel stavby František

Barbořík, zednický a tesařský mistr z Hodonína.

Stavební práce byly zahájeny 16. srpna 1947. Dodavatel na stavbu přemístil zedníky a tesaře, kteří bydleli v Bojanovicích. Pomocní dělníci byli najati místní. Jako předáka ustanovil Josefa Vacenovského z Bojanovic. O tom, jakou váhu firma přikládala této stavbě, svědčí skutečnost, že na stavbu fary přeložila svého

asistenta, místního občana Josefa Červenku. Ten na staveništi vypracovával podle postupu stavby prováděcí výkresy a stavební dohled. Současně se osobně podílel na provádění prací až do dokončení hrubé stavby. Součástí stavby byla i nová hospodářská budova.

Hrubá stavba byla dokončena ještě do příchodu zimy téhož roku. Po dobu výstavby byl farní úřad dočasně přemístěn do domu v ulici Zelnice, kde bydlel bratr faráře Jaromíra Pořízka.

Na jaře roku 1948 byla firma Barbořík znárodněna a nové vedení vypustilo stavbu fary ze svého programu jako politicky neúnosnou. Josefu Červenkově, který stavbu řídil i nadále, ale už z Hodonína, bylo zakázáno navštěvovat stavbu v pracovní době. Tuto činnost pak už vykonával jen ve svém volném čase. Tak byla stavba dokončována jen s velkými problémy, kolaudována byla v roce 1951.

Finanční náklady na stavbu byly hrazeny zejména z půjčky od tehdejší národní spořitelny, a to ve výši 1.950.000 korun, dále z dotace poskytnuté za poškozené budovy při přechodu fronty a částečně ze sbírek občanů. Po skončení stavby požadovala spořitelna splá-

cení půjčky. Výši obnosu stanovila na 44.000 Kčs za čtvrt roku. Farní úřad se odvolal s tím, že splátky nemá z čeho platit a poukazoval na skutečnost, že celý majetek byl už znárodněný. Dlužnou částku pak uhradil stát.

Před zahájením prací se dohodli obecní úřad a dodavatelé, že obec si dodá materiál a pomocné pracovní síly a firma, která stavbu prováděla, dodá kvalifikovaný pracovní výkon a vedení stavby, k tomu měla dodávat veškerý pomocný materiál.

Hodiny odpracované bezplatně – brigádnicky byly v konečném zúčtování odečteny. Tím se náklady na stavbu částečně snížily. Stavba se realizovala za příznivého počasí. V létě a na podzim roku 1947 bylo velmi teplé a suché počasí a ukazovala se dobrá úroda hroznů. Stalo se, že během

tří týdnů nebyl vidět na obloze mrak.

Občané se snažili pomáhat podle svých možností. Kdo nemohl pomoci prací, tak alespoň donesl na stavbu trochu vína. Tak se stávalo, že na stavbě bylo denně několik desítek litrů tohoto moku. Aby nedošlo k úrazu, měl vedoucí stavby toto víno ve své kanceláři. Pracovalo se 5 dnů v týdnu a to od 7 do 18 hodin s tím, že dopoledne a odpoledne byla vždy dvacetiminutová svačínová přestávka a v poledne od 12 do 13 hodin byl oběd.

Po každé přestávce dostali všichni pracovníci větší pohárek vína. Po skončení pracovního dne se mohl každý napít, kolik chtěl. Často se stávalo, že ještě ve 22 hodin se na stavbě zpívalo. Ale zpívalo se i během dne, při práci. Ve zpěvu vynikala

zejména dvojice Josef Skoumal a Jan Kučera. Zpívali pěkně dvojhlasně.

Za zmínku snad ještě stojí skutečnost, že při výkopových pracích byly odkryty hroby původního hřbitova, který se kdysi rozkládal v okolí kostela. Dále byly zachovány dva původní sklepy. Byly klenuté, rovnoběžné a nezasahovaly do stavby. Směřovaly zhruba kolmo na hlavní ulici a byly dlouhé cca 8 metrů. Jeden z nich byl později napojen na areál nové fary a je dosud využíván.

Na stavbě pracovali tito stálí pracovníci:

- Josef Červenka – vedení stavby a vypracování projektů včetně statických výpočtů
- Josef Vacenovský – předák
- Zedníci: Josef Skoumal, Jan Kučera (vosrčok), František Hunča, Jan Tetúr, František Esterka, František Kurc, Josef Esterka
- Tesaři: Petr Bílek, Jiří Chvátal (z Hodonína), Josef Chmelař, Jaroslav Vymyslický
- Malíři: František Ištváněk, Jan Chmelař
- Železář a kameník: Isidor Bílek
- Pomocní dělníci (mimo

brigádníky): Jan Bohun, Jan Blaha, Josef Piškal, Josef Juráček, Oldřich Vymyslický, Josef Škrobáček, Hugo a Josef Ježovi

Přestože se od stavby nedochovala oficiální dokumentace, dochované vzpomínky a vyprávění ukazují na mimořádnou soudržnost a odhodlání místních. Farní budova se tak stala nejen místem duchovní podpory, ale i připomínkou společného úsilí generací, které překonaly nepříznivé podmínky, aby vytvořily trvalé hodnoty.

připravila

Andrea Červenková

Program duchovní hudby v Velikonočních 2025

18. 4. Velký pátek – přenos TV Noe

Jacob Gallus Handl: *Ecce quomodo moritur Iustus*

Giovanni Pierluigi da Palestrina: *Improperia*

píseň z Wittenbergu: *Soudce všeho světa, Bože*

F. X. Kedrůtek: *Prapor Krále*

Pašije podle evangelia sv. Jana

20. 4. Hod Boží velikonoční - mše v 10 hodin

Antonio Corelli: *Badinerie*, sólo zobcová flétna: Šárka Salajková

Pavel Staněk: *Missa Lyrica*

Georg Friedrich Händel: *Aleluja z oratoria Mesiáš*

Požehnání

V naší farnosti se dodnes scházejí věřící v neděli na „pózu“ - je to jen pár desítek lidí, převážně starších. Neděle začíná týden a ten by měl být požehnaný, včetně lidské práce. Co obnáší slovo „požehnání“? Je to přání všeho dobrého, dobrořečení. Známe velmi pravdivé přísloví: „Bez Božího požehnání marné lidské namáhání.“

První zmínka o požehnání je na začátku Bible: Bůh

sedmý den oddělil, požehnal mu a nepracoval. Bible je plná požehnání. (Ábel, Noe, Abrahám, Mojžíš, Jákob, Josef). Synové dostávají otcovské požehnání. Bůh dává žehnání těm, kdo o to prosí.

První požehnání jsme dostali při křtu a pak následují další svátosti. Akt požehnání trvá jen chvíli, ale jeho dosah je obrovský! Právě žehnat nemají jen kněží a biskupové, ale i obyčej-

ní lidé jako jsme my, jsme přece královské kněžstvo a vykoupený lid Boží. Dříve měl každý barák kroupenku s požehnanou vodou a lidé se žehnali při odchodu nebo při příchodu domů. Dávalo se požehnání také ve chvílích životního rozhodnutí jako je např. svatba, odchod na vojnu, při narození dítěte... a to požehnání děti vedlo celým dalším životem.

V evangeliu nás Pán vyzývá, abychom žehnali i nepřátelům. První křesťané se modlili tak, že měli ruce vztažené vzhůru. Tím dávali najevo postoj: Pane, odevzdávám se ti. Dlaně obrácené k nebi jsou jako antény přijímače a dlaně obrácené k žehnání znamenají, že posíláme dál to, co jsme přijali.

Požehnání je jednoduché. Může to být třeba takto: Vztáhneme ruce nad příjemce a modlíme se: „Žehnám ti ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého.“ Je-li to možné, uděláme nad ním kříž nebo malý křížek na čelo.

Požehnání nám přináší velkou milost. Proto, milí rodiče, žehnejte svým dětem a svým blízkým, ať na nich spočine Boží milosrdenství a pokoj. Ten se pak vrátí k vám.

farník L.

Letošní křížová cesta k Misijnímu kříži v pátek 4. dubna

Cestička

Frajeřina může být i nebezpečný podnik

Když se Filípek narodil, rodiče z něj měli velkou radost. Maminka plakala štěstím a tatínek se nadýmal hrdostí. Život, který dostali na starost, pro ně byl tím nejkrásnějším dárkem, jaký si uměli představit.

Filip rychle rostl a brzy z něj byl schopný a mrštný kluk. Byl plný síly a energie, rád jezdil na kole. Ještě víc a ještě rychleji, to bylo jeho heslo. Nedíval se nalevo ani napravo a napínal své síly a možnosti svého kola k prasknutí. Jezdil bikecross ta neohroženě, že jeho kamarádi jen žasli. Předvádění Filipa opravdu naplňovalo. Užíval si obdiv spolužáček i kamarádů. Se svým terénním kolem dělal velký dojem.

Jednoho dne ale přišlo něco, s čím Filip nepočítal. Nemohl si nechat ujít další příležitost, kdy se mohl předvést. A tehdy při jednom triku ve skoku vyletělo Filipovi kolo tak nešťastně, že dopadl nekontrolovaně na trať, chvíli po ní bezvládně klouzal a pak zůstal ležet, ani se nepohnul.

Kamarádi rychle zavolali pomoc. Zdravotníci Filipa odvezli do nemocnice a on několik dní ležel a nevěděl o sobě. Rodiče ho plni obav chodili navštěvovat. Modlili se za jeho uzdravení.

Když se Filip probal, jako první uviděl svého tátu. „Filipe, jak ti je?“ zeptal se táta. „Dost divně“, odpověděl Filip. „Spadls na kole a ležíš v nemocnici“, vysvětlil táta situaci. „Já vím“, odpověděl Filip, „řekl mi to.“ „Kdo ti co řekl?“ zeptal se táta. „No,

když jsem spal, viděl jsem postavu a ta mi řekla, že se nemusím bát. Že se za vámi vrátím. Řekla, že mám žít a nemám zbytečně riskovat.“

Táta se divil, ale neměl čas o tom uvažovat. Volal mamince, aby rychle přijela. Filip to znovu povykládal i mamince, když přišla. Maminka se tomu divila, ale byla ráda, že je synovi lépe a dodala: „Hlavně, že jsi zase s námi. Díky Bohu, že jsi to přežil.“ Na závěr se Filip rodičům omluvil za to, že jim způsobil takové trápení a slíbil, že už zbytečně riskovat nebude.

*z časopisu
Immaculata*

Ahoj děvčata a kluci,

jsou Velikonoce. Zima skončila a začalo jaro, kdy to každého láká ven. Ale každý z nás by si měl dávat pozor na to, aby zbytečně neriskoval. Nemusí to vždy dopadnout jako v příběhu o Filipovi. Je dobré si uvědomit, že zdraví je velmi křehké, a je potřeba si ho vážit. Máme za svůj život Bohu děkovat nejen o Velikonocích, kdy si připomínáme, že za náš život dal Ježíš ten svůj.

Ministrantský florbalový turnaj

V sobotu 18. ledna 2025 se na parkovišti u fary začali scházet ministranti, kteří se rozhodli zúčastnit ministrantského florbalového turnaje pořádaného šlapanickým děkanstvím - farností Telnice.

Přesto, že jsme vyráželi brzo ráno, kluci byli plně nabití. Jakmile jsme dorazili, „upalovali“ jsme do sportovní haly, kde začínalo slavnostní přivítání. Po něm jsme se rozdělili na 1. a 2. stupeň a my jakožto druhý stupeň jsme zůstali v hale a první stupeň se odebral do blízké tělocvičny. Následně jsme se šli pořádně fyzicky i psychicky připravit a začínala naše první hra.

Celkem jsme hráli mnoho zápasů a kdybych měl vyjmenovat všechny, tak to zabere celé číslo Cesty. 😊 Ve zkratce jsme po každé hře byli čím dál více vyčerpaní, ale zato nás povzbuzovaly ostatní týmy, respektive jejich názvy, např. Pošukov atd. V mezičase jsme šli povzbuzovat první stupeň a naopak...

Po odehraných hrách jsme natočili krátký pozdrav o. biskupovi Vojtěchu Círklemu a začínalo vyhodnocení. Z celkem **72 týmů**

jsme skončili na 20. místě druhý stupeň a 9. příčku získal první stupeň. Následovala společná fotka a pak hurá zpátky domů. Sice jsme nevyhráli, ale to se příště změní...

Celkem se zúčastnilo 525 hráčů (nejen z brněnské diecéze, bylo tu 72 týmů, kněží, jáhnové, mnoho pomocníků a Duch svatý uprostřed nás.

Na závěr bych chtěl poděkovat všem organizátorům za skvělý zážitek a dobrou náladu, a především Pánu Ježíši za požehnané strávený čas, přítomnost mezi námi i za to, že si nás vyvolil

jako ministranty, abychom byli jeho dobrým nástrojem.
*za ministranty
Sebastian Herka*

Noc na faře - mladší děti

Laser Game 16. 2. 2025 - odměna za roráty pro starší děti

Křížová cesta – třetáci 19. 3. 2025

Křížová cesta – čtvrťáci 28. 3. 2025

Laser Game 16. 3. 2025 - pro ministranty

PRO ZASMÁNÍ

Ptá se učitel žáka: „Jakého hříchu se dopustil Adam?“ „Pojedl ovoce ze zakázaného stromu.“ „A jak ho Hospodin potrestal?“ „Musel si vzít Evu.“

„Pane faráři,“ popichuje jeden farník. „V Bibli čteme, že kající si sypali hlavu popelem, vy nám ho však na popeleční středu dáváte na čelo.“ „Já jsem ochoten vám ho dávat i na hlavu, ale s tím by asi souhlasili jen plešatí,“ odpoví kněz.

Martínek se velice těšil na Květnou neděli. Nemohl se dočkat, protože věděl, že se budou v kostele svítit kočky. Když

konečně ta neděle přišla, byl nepřijemně překvapen, protože zjistil, že do kostela nemůže vzít jejich Micku.

Do hodiny náboženství přišel na vizitaci pan biskup. Katecheta se ptá: „Tak nám pověz, jak to bylo s tou bouří na Genezaretském jezeře?“ „Ježíš spal,“ odpoví žák. „A co apoštolové?“ pokračuje katecheta. „Báli se.“ „A co udělali?“ „Vzbudili Ježíše.“ „A co jim Ježíš řekl?“ „Jste poserové.“

Kdo byl při bouři na jezeře s Ježíšem na lodi?“ „Noe.“

Z výroků dětí v náboženství:

- Ježíš jel na Květnou neděli slavit Vánoce.
- „Jak se jmenovala hora, na které zemřel Pán Ježíš?“ „Říp.“
- „Co je to růženec?“ „Podle něj se modlí Panna Maria.“
- Páté tajemství radostného růžence zní: „Kterého jsi, Panno, v chrámě zapomněla.“
- Jeden chlapec se modlí: „...kterého jsi, Maria, pronásledovala na křížové cestě.“
- Tajemství první: „Který se za nás krví polil.“
- „Kdy vstal Ježíš Kristus z mrtvých?“ Žáček odpovídá: „Na dušičky, ne?“
- „Co si připomínáme při čtvrtém zastavení?“ „Pán Ježíš se na křížácké výpravě potkává s Pannou Marií.“
- Při křížové cestě se Kuba modlí: „Pán Ježíš zemřel i za tajné hříchy oblíbených hrobů.“ (místo obílených 😊)

Katecheta vypráví: „Ježíš po svém zmrtvýchvstání se zjevil učedníkům v mnoha podobách, abychom věděli, že jej máme vidět v každém člověku. Marie Magdalská ho viděla jako zahradníka, učedníkům do Emauz jako puce... Jak se zjevil apoštolům u Genezaretského jezera, Honzíku?“ „Jako bezdomovec.“

Jubileum 2025

Jubileum patří mezi významné události katolické církve a koná se pouze jednou za 25 let. Se začátkem Jubilejního roku naděje 2025 si věřící mohou klást mnoho otázek: Čím může jubileum přispět k mému životu z víry? Co jsou to Svaté brány? Co je to jubilejní kostel? Jak se mohu zapojit do Jubilea, když nejedu na pouť do Říma?

Proč je jubileum pro katolíky tak důležitou událostí? Odpověď je jednoduchá: Nabízí mimořádnou příležitost dosáhnout spásy a zakusit, že Boží svatost a milosrdenství nás může proměnit. V konečném důsledku je to dar, který nám pomáhá obnovit přátelství s Bohem, protože věřícím zpřístupňuje všechny možné poklady církve, například plnomocné odpustky.

Během každého měsíce v roce se v Římě bude slavit jedno nebo více jubileí věnovaných různým skupinám. V lednu se například koná Jubileum světa komunikace, v únoru Jubileum umělců, v dubnu Jubileum teenagerů, v květnu Jubileum bratrů.

Jak lze prožít Jubileum 2025, aniž by se člověk vydal na pouť do Říma?

V průběhu roku 2025 budou moci katolíci získat odpustek při pouti na kterékoli svaté místo jubilea, tedy do těch kostelů, které jsou k tomu určeny. V Římě je to kromě čtyř hlavních bazilik dalších 13 kostelů. Věčné město je bezpochyby centrem Jubilea 2025 a během roku očekává, že přivítá 30 milionů poutníků. Pokud se však člověk nemůže vydat na pouť do Říma, existuje mnoho jiných způsobů, jak získat odpustek a zažít opravdové obrácení a posílení víry.

Každý katolík, který si to přeje, tak může učinit ve svém městě. V každé diecézi jsou

určená místa, kam lze putovat a kde lze odpustky získat. Jejich seznam v naší Brněnské diecézi najdete na konci článku. Lze je také získat konáním skutků milosrdenství a pokání, například návštěvou lidí v nouzi nebo v nesnázích (nemocných, vězňů, osamělých starých lidí atd.), dokonce i tím, že se alespoň na jeden den zdržíte „banálních rozptýlení“, jako jsou sociální sítě. Kromě toho ti, kdo se z „vážných důvodů“ nemohou zúčastnit poutě, mohou získat odpustek, pokud odřikají Otče náš, Vyznání víry v jakékoli schválené formě a další modlitby v souladu s cíli svatého roku a obětují svá utrpení nebo těžkosti svého života.

Co jsou to Svaté brány a kolik jich je?

Papež František oficiálně zahájil Jubileum naděje 2025 otevřením Svaté brány baziliky svatého Petra 24. prosince 2024. Projítí Svatou branou během jubilea symbolizuje vstup do nového života v Kristu a začátek cesty obrácení. Svaté brány mohou být trvalé nebo dočasné. Do první kategorie patří pouze devět na celém světě. Nejznámější je brána svatého Petra ve Vatikánu, následují brány tří hlavních bazilik v Římě: Jana Lateránského, svatého Pavla za hradbami a Panny Marie Sněžné. Existují však i další mimo Řím, například katedrála v Santiagu de Compostela [Španělsko], bazilika Santa Maria di Collemaggio v L'Aquila [Itálie], bazilika-katedrála Notre-Dame de Québec [Kanada], katedrála v Atri [Itálie] a katedrála Nejsvětějšího Srdce v Novém Dillí [Indie]. Dočasné svaté brány jsou ty, které se otevírají pouze pro určitý jubilejní rok, jako 26. prosince 2024, kdy papež František poprvé v jubilejní tradici otevřel svatou branu ve věznici Rebibbia.

SVATÉ BRÁNY – BRNĚNSKÁ DIECÉZE

Jubilejní plnomocné odpustky bude možné získat:

- katedrála sv. Petra a Pavla v Brně
- bazilika Nanebevzetí Panny Marie na Starém Brně
- bazilika Nanebevzetí Panny Marie a sv. Mikuláše ve Žďáru nad Sázavou
- kostel sv. Anny v Žarošicích
- kostel Jména Panny Marie ve Křtinách
- kostel Panny Marie Bolestné ve Sloupu v Moravském krasu
- kostel Panny Marie Karmelské v Kostelním Vydří
- kostel Navštívení Panny Marie v Hlubokých Mašůvkách

Seznam Svatých bran v ČR najdete - https://www.cirkev.cz/prehled-kostelu-a-poutnich-mist-k-jubilejnimu-roku-v-diecezich_47593

převzato z Cirkev.cz

Letošní Pochod pro život se koná v sobotu 26. dubna v Praze

Z FARNÍ KRONIKY - ROK 2024

KŘTEM SE STALI BOŽÍMI DĚTMI:

Evelína Opavská, Jonáš Jaitner, Amálie Marie Šimková, Sofie Gabriela Hurley, Václav Hlavníčka, Dominik Jansa, Amálie Irena Rygarová, Rudolf Zahnaš, Tadeáš Pospíšil, Vojtěch Fuksa, Jakub Bílík, Larisa Varsami, Viktorie Tomi, Rita Esterková, Ondřej Bílek, Aneta Nováková, Michal Líčeník, Daniel Drobilič, Adina Purmenská, Patrik Fučík

V Josefově: Meda Dominika Vaculíková, Kilián Marčík, Matyáš Antonín Kříž, Mia Marie Bílková, Ondřej Lekavý, Ondřej Esterka

Pokřtěných bylo celkem 26.

LÁSKU, ÚCTU A VĚRNOST SI SLÍBILI:

Anna Bábíková a Matěj Karásek
Tereza Dubská a Lukáš Filipovič
Lucie Herková a Radek Veselý
Monika Leskovská a Pavel Novotný

Eva Grdinová a Michal Zámečník
Kristýna Kaňová a Martin Bača
Karolína Labská a Jakub Kabát
Marie Jakubčíková a Michal Šagát

Celkem bylo jen 8 svateb.

NA VĚČNOST NÁS PŘEDEŠLI:

Miroslav Surman, Marie Pazderková, Marie Tomanová, František Kosík, František Kříž, Anna Kaňová, Hedvika Formánková, Marie Trávníková, Anna Vančíková, Marie Robková, Stanislav Bílík, Růžena Turková, Marie Turková, Vojtěch Bohun, Marie Esterková, František Salajka, Václav Vaculík, Jan Čech, Pavel Kaňa a Anežka Hromková

Bylo pohřbeno 9 mužů a 11 žen.

CESTA • Zpravodaj při kostele sv. Václava. Vydává Římskokatolická farnost Dolní Bojanovice.

Šéfredaktor Alena Tlachová. • Redakční rada. B. Bílíková, A. Červenková,

M. Červenková, K. Košutková, P. Martínek a Z. Sklenský.

Schránka pro el. příspěvky: cesta.db@seznam.cz

Redakční rada si vyhrazuje právo na úpravu článků.

Vychází pro vnitřní potřebu farnosti. Náklad 700 kusů. Tisk LELKA Dolní Bojanovice

NEPRODEJNÉ.